29/12/2020

Ο μακαριστός Καστορίας Σεραφείμ, ο φιλάγιος φίλος μου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

- **Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου**

«Η κοίμηση του Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ με πόνεσε πολύ. Παρακολουθούσα στενά την εξέλιξη της υγείας του, και κάθε ημέρα του τηλεφωνούσα στο Νοσοκομείο για να μάθω τα σχετικά με την θεραπεία του. Εκδηλωτικός καθώς ήταν και υπερβολικά συναισθηματικός μου έλεγε: «Με σκλαβώσατε, Γέροντα. Σας ευγνωμονώ από την καρδιά μου.

Σε ένα τηλεφώνημά μου μου είπε ότι κάθε ημέρα στο Νοσοκομείο έκανε τις ιερές Ακολουθίες, το Απόδειπνο και την Παράκληση της Παναγίας. Μάλιστα, μου εμπιστεύθηκε ότι κα-ποια ημέρα εισήλθε στον θάλαμο μια νοσηλεύτρια, πριν εισαχθή στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, και ρώτησε αν είχαν ανάψει θυ-μίαμα, γιατί ευωδίαζε ο θάλαμος. Τότε ο ίδιος διεπίστωσε ότι ευωδίαζε ένα μικρό κουτάκι με κάποια λείψανα που είχε κάτω από το μαξιλάρι του. Αυτό δείχνει την αγάπη του που είχε στα ιερά λείψανα, που τα έλαβε μαζί του και στο Νοσοκομείο. Τώρα που το σκέφτομαι αυτό, καταλαβαίνω ότι ίσως αυτή η ευωδία ήταν ένδειξη ότι τον ήθελε ο Θεός στην ουράνια θεία Λειτουργία, γιατί ευαρεστήθηκε από την ζωή του.

Το τελευταίο τηλεφώνημα που του έκανα ήταν το Σάββατο 19 Δεκεμβρίου. Μου είπε ότι είχε ανεβάσει πυρετό και επειδή είχε χαμηλό οξυγόνο θα του έβαζαν οξυγόνο. Από τότε δεν είχα άλλη επικοινωνία μαζί του, γιατί εισήλθε στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας, και μάθαινα για την εξέλιξη της ασθενείας του από τον Μητροπολίτη Σισανίου Αθανάσιο, καλό πνευματικό του υιό.

Με τον μακαριστό πλέον Μητροπολίτη Καστορίας Σερα-φείμ γνωριζόμασταν από τότε που υπηρετούσαμε και οι δύο στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών, κατά την Αρχιεπισκοπεία του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ. Όταν το 1987 μετατέθηκα από την Ιερά Μητρόπολη Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών, εκείνος ήταν Εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Αχαρνών και εγώ υπηρετούσα ως Ιεροκήρυξ και Διευθυντής Νεότητος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Ήδη τον γνώριζα και προηγου-μένως ως διάκονο του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Σεραφείμ, αλλά τότε που έγινε Πρεσβύτερος γνωρισθήκαμε καλύτερα.

Ο τότε Αρχιμ. Σεραφείμ Παπακώστας είχε πολλές εσωτε-ρικές αναζητήσεις. Ήταν φιλακόλουθος, φιλάγιος, φιλό-θεος και φιλάνθρωπος, σεβόταν τον ιερό θεσμό της Εκκλησίας και αγαπούσε την Πατερική Ορθόδοξη θεολογία και τον μοναχισμό. Με αυτό το πνεύμα με πλησίασε από τους πρώτους Ιερείς της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, και με ρωτούσε για διάφορα θεολογικά και εκκλησιαστικά θέματα.

Παρατήρησα ότι ροφούσε αχόρταγα ο,τι του έλεγα και το επα-νελάμβανε στα κηρύγματά του, διάβαζε τα βιβλία μου και απομνημόνευε θεολογικές έννοιες, ορολογίες και κυρίως ήταν ένθερμος υποστηρικτής της ησυχαστικής θεολογίας, όπως την εξέφραζε ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς.

Μου τηλεφωνούσε κάθε ημέρα, κυριολεκτικά, και με ερωτούσε διάφορα εκκλησιαστικά και θεολογικά θέματα, και αναπαυόταν εσωτερικά, αφομοίωνε δε ο,τι του έλεγα και μου φαινόταν σαν να έκανα ένα «θεολογικό φροντιστήριο» σε

έναν κληρικό.

Μάλιστα, εκείνον τον καιρό έγραφα την βιογραφία για τον Γέροντά μου άγιο Καλλίνικο, που εκδόθηκε αργότερα με τίτλο «Κο-σμημα της Εκκλησίας», και ο π. Σεραφείμ έδειχνε ενδιαφέρον να την διαβάση στο χειρόγραφο, για να δη πως ασκεί την Επισκοπική διακονία ένας άγιος Μητροπολίτης. Ενθουσιαζόταν πολύ από την μελέτη του κειμένου αυτού και μου τηλεφωνούσε για να εκφράση τον ενθουσιασμό του. Έβλεπα ότι ξεχώριζε από πολλούς άλλους Κληρικούς της Ιεράς Αρχιεπι-σκοπής Αθηνών, ως προς την ασκητική και ησυχαστική ζωή.

Ως κέντρο της ποιμαντικής του διακονίας είχε τον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου Αχαρνών. Το πρωί ήταν στον Ναό, λειτουργούσε τις εορτές, στην συνέχεια πήγαινε στην Ιερά Σύνοδο, και το απόγευμα παρευρισκόταν πάλι στον Ιερό Ναό για να τελέση τον Εσπερινό, να εξομολογήση τα πνευματικά του παιδιά, να ασκήση την ποι-μαντική του διακονία. Καρποί αυτής της ιερατικής του διακο-νίας, μεταξύ των άλλων, είναι ο νυν Μητροπολίτης Σιατίστης Αθανάσιος, τότε μικρό παιδί και φοιτητής, πάντα πρόθυμος, γελαστός και σοβαρός, και ο αδελφός του Νικόλαος νυν Πρωτο-συγ-κελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Καστορίας. Επίσης, επί των ημερών του εκεί υπηρετούσε ως Διάκονος ο νυν Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης κ. Χρυσόστομος.

Είχα σαφή γνώση της διακονίας του στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου, γιατί για ένα διάστημα ενοικίαζα ένα διαμέρισμα κοντά στον Ιερό Ναό, οπότε με την δική του παρότρυνση ομιλούσα κάθε Τετάρτη στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού, λειτουργούσα στο ενδιάμεσο της εβδομάδος σε εορτές αγίων, και εξομολογούσα τους ανθρώπους που κατηύθυνα πνευματικά.

Ο Αρχιμανδρίτης Σεραφείμ Παπακώστας ενθουσιαζόταν και χαιρόταν γι’ αυτό το έργο μου σαν παιδί, ήταν πραγματικά ένα παιδί στον εσωτερικό του κόσμο, και μερικές φορές, όταν είχε κάτι επείγον, εξομολογείτο σε εμένα. Το έκανε αυτό, όταν συλλειτουργούσαμε και πριν την θεία Λειτουργία μου έλεγε τους λογισμούς του και του διάβαζα την συγχωρητική ευχή, γιατί ήθελε να λειτουργή με καθαρή συνείδηση.

Την εποχή εκείνη βρισκόμουν σε δύσκολη θέση, αφού είχε προηγηθή η κοίμηση του αγίου Γέροντός μου Καλλινίκου και έμεινα πνευματικά ορφανός, μετακινήθηκα από την Έδεσσα στην Αθήνα σε άγνωστο για μένα περιβάλλον, κυρίως εκκλησιαστικό, αλλά και κοινωνικό.

Στις δύσκολες αυτές ημέρες ο Αρχιμανδρίτης Σεραφείμ Παπακώστας ήταν για μένα μια όαση πνευματική. Ο Ναός του Αγίου Νικολάου Αχαρνών ήταν και για μένα

μια εκκλησιαστική πνευματική αναψυχή, γι’ αυτό τον ονόμαζα «Άγιο Νικόλαο Αναπαυσά». Είναι γνωστή η Ιερά Μονή του Αγίου Νικολάου Αναπαυσά στα Μετέωρα, αλλά έτσι χαρακτήριζα τον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Αχαρνών, γιατί με ανέπαυε πνευματικά, και αυτό οφειλόταν στον Προιστάμενο του Ναού Αρχιμανδρίτη Σεραφείμ Παπακώστα. Στις διάφορες εορτές με καλούσε στο σπίτι του, στο εορταστικό τραπέζι με τους απλούς και ευλαβείς γονείς του.

Αργότερα μου συμπαραστάθηκε ως αδελφός στην εκλογή και χειροτονία μου σε Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου, μου έδωσε να φορέσω δικό του φελόνι στο μεγάλο Μήνυμα και πριν την χειροτονία μου, με προσκάλεσε στην πρώτη αρχιερατική Λειτουργία στον Άγιο Νικόλαο, χαιρόταν σαν μικρό παιδί και με «φόρτωσε» δώρα από το υπέροχο φιλότιμό του και τον καρδιακό ενθουσιασμό του. Συμπαραστάθηκε στην ενθρόνισή μου, διάβασε την εγκύκλιο της Ιεράς Συνόδου, κατά την τελετή της ενθρονίσεως και χαιρόταν για την εκλογή μου. Φυσικά, το ανταπέδωσα μετά από λίγο στην δική του εκλογή και χειροτονία σε Μητροπολίτη Καστορίας.

Ως αδελφοί Μητροπολίτες είχαμε διαρκή επικοινωνία για φλέγοντα εκκλησιαστικά και θεολογικά θέματα, αποδεχόταν πλήρως τον λόγο μου, με σεβόταν πολύ, με ονόμαζε πάντοτε ως Γέροντα και συντονιζόμασταν σε όλα τα ζητήματα, θεολογικά και εκκλησιαστικά. Σηκώσαμε τον ίδιο σταυρό της επισκοπικής διακονίας στις Μητροπόλεις μας. Παρακολουθούσα το Επισκοπικό του έργο ως Μητροπολίτου, όπου εκδίπλωσε όλα τα εσωτερικά του χαρίσματα.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Καστορίας Σεραφείμ ήταν άρχοντας στην συμπεριφορά του, αλλά και ένα μικρό παιδί, ευαίσθητος άνθρωπος και δραστήριος, φιλόξενος και αγαπητός Δεσπότης και πατέρας, θυσιαστικός εκκλησιαστικός ποιμενάρχης και ένθερμος πατριώτης, φιλακόλουθος και δραστήριος ποιμαντικά, φιλάγιος και φιλαγιορείτης, ασκητής, ησυχαστής και ανοιχτόκαρδος, ορμητικός και ταπεινός. Είχε πολλά χαρίσματα, σε πληθωρικό βαθμό.

Η κοίμησή του με ελύπησε πολύ, γιατί η επί γης Εκκλησία έχασε έναν τίμιο και αγαθό Επίσκοπό της, αλλά ο ουρανός κέρδισε ένα εξαγιασμένο Επίσκοπο. Και εγώ έχασα έναν εκλεκτό φίλο και αδελφό, αλλά κέρδισα ένα ευλογημένο Ιεράρχη, που βρίσκεται στην ουράνια Ιεραρχία για να πρεσβεύη για μένα και για όλους μας.

Στην μνήμη μου ο Μητροπολίτης Καστορίας Σεραφείμ μένει ως ένας αγαθός και φιλάγιος αδελφός και εκλεκτός φίλος».

Πρώτη δημοσίευση: parembasis.gr